

SÕJAHÜÜD

PÄASTEARMEE AMETLIK

HÄÄLEKANDJA EESTIS

Nr. 124

Riigiraamatukogu
AS 5190

November 1939

11. aastakäik

PÄASTARMEE

Rahvusvaheline peakorter, London,
101 Queen Victoria Street.

Eesti peakorter, Tallinn, Tatari 30-2.
(Telef. 419-68.)

AMETLIKUD TEATED.

Käsitused.

Kapt. J. Padar — Tallinna I (assist.).

HUGH SLADEN
Territooriumi juht.

Regioni juhi ringvaade.

Territooriumi juhid, kolonel ja pr. Sladen, ei võinud, kahjuks, oma kavatsatud külaskäiku Eestisse toime panna, mis meile loomulikult oli suureks pettumuseks. Saame siiski aru, et mitmesuguste erakorraliste ülesannete tõttu oli neil võimata lahkuda Soomest just sel ajal, aga loodame, et neil ei ole tarvis oma külaskäiku väga kauaks edasi lükata.

Lõikusepühad on nüüd peetud igas korpuses ja oleme tänulikud Jumalale nende tulemuste eest, millised, arvates olukordadega, olid üsna head. Tallinna II korpus ületas isegi tunduvalt eelmise aasta saavutuse.

Eneseäärasalgamise-näidast on liiga vana veel midagi ütelda, aga loodan, et igaüks on lugenud territooriumi juhi üleskutsut moodunud kuu „Sõjahüüsus“ ja tegutsenud või tegutses selle järgi. Seda lugedes ei ole veel hilja.

Proua kolonel Sjöblom on juba kauemat aega olnud haiglas ja tema tervislik seisukord näib olevat lootusetu. Palugem tema ja peasekretäri, kol. Sjöblomi, eest neil rasketel aegadel, mil ka tema peal lasub mitmesuguseid raskeid koormaid ja ülesandeid.

Kapten Johannes Padar on saanud käsituse Tallinna I korpusse assistendiks, kus usume teda olevat suureks abiks töös eeloleval ajal. Kaptenil on olnud võimalus töötada kõikides Eesti korpuses ja mitmes korpuses Soomes, kus ta on kogunud kogemusi, millised kindlasti on temale ja tööle suureks kasuks.

Soomes on Päästarmee ohvitserid, kadetid ja mitmed vabatahtlikud sõdurid olnud pidevalt töös, abistades linnadest väljasõitvaid perekondi ja vanu, mille tõttu rahvas ja ametivõimud on kõikjal avaldanud oma tunnustust ja tänu.

Kuna paljud on avaldanud soovivi, et Päästarmee keelipliikoorid Soomes ka laulaksid ja mängiks raadios, on asjaomaste poolt pööratud sealse peakorteri poole palvega osa võtta sellisest rootsikeelsest saadetisest laupäeval, 4. novembril kell 19.45. Hiljem korraldatakse ka säärane soomekeelne saade.

(Lõpp 4. veerul)

Mis on tähtsaim?

Major C. F. Dahl.

(Vaata pilti esiküljel).

Olen kunagi kuulnud öeldavat, et vanad inimesed, kui lõpp hakkab tulema, lähevad sageli väga rahutuks ja kujutlevad enesel alati olevat väga kiire. See oleks nii kui mingisugune aimdus, et neil ei ole enam palju aega järel, ja kui nad tegelikult ei või ehk midagi korda saata, arvavad nad enesele tegemist olevat kõikjal. Tähelepannes meie praegust maailma, meenub see väide. Kas peaks kõik see suur rutt olema lõpu siimpotim! Mõteldes ainult mõned aastakümned tagasi, inimeste, kuidas oli võimalik kõikide eluülesannetega sooritud, kuid siiski leiti aega kõige jaoks. Nüüd on leitud kõik-suguseid kiirabinõusid, kuid inimestel on palju vähem aega. Kõik sellised oleksid pidanud tegema, et meil oleks rohkem aega ja selletõttu elu ja inimesed oleksid palju rahulikumat, aga nüüd näeme ja kogeme vastupidist. Rutt, rahutus, närvilikkus vaid liisandub ja saadetakse toime.

Tähelepanu väärib just viimaks mainitu asjaolu, ja iseenesest kergib üles küsimus, kas ja kui palju on kasu kõigest sellest rahutusest rutust. Ütleme, et elame praktilisel ajajärgul ja hindame kõike selle tulemuste järgi, miks siis

mitte hinnata seda? Kas ehk sellepärast, et see just tunnustab, et meie kaugeletki ei ole nii praktiliselt, kui usuleme endale. See rutt on täiesti midagi muud kui usinus, mis on vältimatu töö juures ja elus üldse, ja mille tulemused alati on nähtavad. Nüüd on aga tõenäoliselt üldse palju lühem kui kunagi enne, et kuulme sageli, et ollakse võimetud osutada seal tarvilikku usinust just selletõttu, et on liiga palju muid huviseid. Kõik see meenutab Jumala hüüdu Juuda rahvale 2500 aasta eest, enne selle riigi lõppu (Jer. 2:36): „Miks sa nii väga jooksed sinna ja tänna, alati vahetades oma teed? Sinna ja tänna joostes, alati teed vahetades, ei saavutata mingisugust sihti, küll aga väsitakse. Ühel teatud teel aga edasi minnes, saavutatakse soovitud siht.“

Meie pilt esimesel leheküljel kujutab juhtumit kui Jeesuse, kiilastades perekonda, kus kahel õel olid erinevad mõisted sellest, mis tähtsaim oli, langetas oma otsuse Maria kasuks, kes vaikselt istus Jeesuse jalgade juures, kuulates tema õpetusi, kuna teine õde, Marta, töötades ja talitades oli kannatamatuks läinud. Kindlasti Jeesus ei alahindanud Marta töökust ja hool-

sust. Pealegi teadis ta, et ta tegi kõike parima sooviga, et temale oma kõige paremat pakkuda. Piibel ei poolda kusaigil laiskust ja kodu hooletsust jätmist, küll aga mõistab ta seda armuta hukka. Ta õpetab aga meile ka, et meie ei tohi lasta mingisuguseid töid ega midagi muud meie hinge tasakaalu kahjustada, ja kui tähtsad meie tööd ja ülesanded siin ongi, siis ei tohi nad kunagi rõövida meilt või asendada vaikselt hetki endasse keskenemiseks, läbikäimist Jeesusega. Kõik maailma müra ja rahutus ei tohi takistada meid kuulmast Jeesuse häält. Kuid see on eriliselt just meie aja hädaohk. Öeldakse, et ei ole aega mõelda oma hingele, ei ole aega kirikus või mujal Jumala sõna kuulama käia, ei ole aega seda ise lugeda ega paluda. Joostakse ühelt teelt teisele, otsitakse siit ja sealt, proovitakse üht ja teist, väsitakse kehaliselt ja vaimliselt — ja ei saavutata midagi. Jeesus aga ütles, et üht asja on tarvis, ja selle ühe oli Maria ära valinud. Sellepärast istus ta Jeesuse jalgade juures, et õppida, kuidas omandada ja säilitada seda üht. Kui meie seda ei tee, siis jääme sellest „ühest“ ilma. Mispärast see üks just on tarvilik, seda seletavad Jeesuse sõnad kui ta ütles, et seda ei võeta talt mitte ära. Kui kõik muu kaob ja lõpeb, on jäävad väärtus ainult sellel, mida oleme omandanud läbikäimisel Jeesusega.

Asutajale, ta tarkus, ta võitlev päästarmeelase vaim olid võinud tema suure lugupidamise. Kindral lõpetas oma haarava kirjelduse kristlaste surematust julgusest, väljendades oma kindlat veenet, et staabiülem jõudnud suuremale teenistusvõimaluse — sinna, kus nad saavad kord uuesti kohata teda. Rahvusvahelise peakorteri orkester ja Arme Kinnitusseltsi laulukoor aitaksid kaasa lauluga ja muusikaga. Komandör Baugh luges ette kaastundelegramme mitmest maailmaosast. Komandör Orsborn, Sotimaa — staabiülema kodumaa — territooriumi juht palus lõpuks kogu kannatava maailma eest.

(Algus 1. veerul)

Kadett Lappard, kes Tartust sõitis septembri algul Soome Päästarmee kadettidekooli, on kirjutanud, et ta ajutiselt on saadetud Turu II korpusse. Kadett on õnnelik oma kohal.

Palugem lõpmata, et Jumal hoiaks meie maailma veel suuremate õnnetuste eest ja mõtelgem rahvastele, kes erilistes hädaolukordades on. Oh, et meie paneksime tähele Jumala hoiatusi.

Staabiülem ühendatud ausse

Laupäeval, 23. septembril saadeti peakorterisse Londonist telegramm, et staabiülem, komandör John McMillan ühendati ausse koosel vastu laupäeva. Ta oli juba pikemat aega haige, ja sellepärast ei tulnud surmasõnum täiesti ootamatuna.

Mäletagem proua komandör McMillani ja tervet perekonda oma palveile.

Staabiülema mälestamiseks kooleskule 26. septembril oli Londonis kogunud Clapton Congress Hall'i üle 1300 in-

mese. Kõik olid varustatud gaasimaskidega ja aknad olid kaetud. See oli esimene suur armeekoosolek peale sõja puhkemist. Koosolek oli haarav mälestushetk. Proua McMillan mainis muuseum, et arstid andnud talle paranemislootuse, milletõttu ta olnud kogu päev väga õnnelik. Hilisõhtul ta kuulis veel suure rahuldustundega oma lemmikpotpourriid „Minu Jeesus“, mida üks Päästarmee muusikakoor mänginud heliplaadile. Mõne minuti jooksul oli ta vaim lahkunud. Viimne, mida ta kuulis siin maailmas, oli armeemuusika. Briti komandöri kõne ilmutas tema suurt andumust ja imetlust, mida ta omas lahkumise kohta, ja ta jutustas liigutava juhtumit, milles ilmselt staabiülema õiglus, alandus ja peentundlikkus. „Ta elu oli kui mahe, puhkas tuulepuhang, mis toob enesega koostust ja jõudu.“ Kindral kirjeldas staabiülemat „suure hingena, keda juhatatud kõrgele kohale.“ Tema armastus

Kogumine.

Komandörl: proua Povlsen.

„Ärge koguge endile ardeid maa peal, kus koi ja rooste rikuvad ja kus vargad sisse murra- vad ning varastavad. Vaid koguge endile ardeid teavasse, kus koi ega rooste ei riku ja kus vargad sisse ei murra ega varasta. Sest kus su aare on, seal on ka su süda.“

(Matt. 6:19—21.)

Loomulikult Jeesus järele- käid ei pea koguma enestele tagavarasid teiste arvel, eeldades enese paremust teistele. See oleks täiesti vastolus õpetaja vaimuga ja õpetusega. Meie ei pea muretsema homse päeva eest, vaid õppima lindudest taeva all ja väljalillekestest, kuidas Jumal toidab ja katab neid ja üldiselt piisab igale päevale oma hooldest.

See ei tõenda loomulikult, et meie ei peaks kasutama sätise- seid rikkusi ja ei peaks muretse- ma midagi sooja meele enes- tele ja meie armsetele talve kül- ma vastu. Ent enese eest hoolit- semise töö, mis on täieliselt koos- kõlas Jumala looduseadustega ja inimeste kogemustega, võib saada tehtud koostöö- ja ligi- mesearmastuse-vaimus, ilma ise- kuseta ja ahnuset ja ilma pime- duse tagateid kasutamata. Iga tegevust võib otsustada selle motiivi moraalse väärtusega.

Samal ajal, kui meid keela- takse koguda maiseid ardeid, manitsetakse meid sama tõsiselt koguma ardeid, mida koi ja rooste ei riku. „Koguge endile ardeid teavasse,“ ütleb Jeesus, ja see ei maksa ainult taevasele maailmale.

Keegi on öelnud, et niistäi- taevast kui põrgut võib võrrelda raamatutega, mis ilmuvad kahes andes. 1. osa saame siin elus, 2. osa peale selle. Jeesus saatis välja oma järgid kuulutama, et taevariik on ligi tulnud ja neile enestele ta ütles: „Jumala riik on teie sees.“

Seesmisele riigile — samuti ka tulevasele — peame meie koguma ardeid, vaimilis väärtusi ja tagavarasid, mida ajaham- mas ei hävita. Hingetoitude kül- laldaselt enese hingele ja ka välja jagamiseks „vaestele“.

„On see võimalik? On see õige? Israeli lapsed kogusid ju manna vaid üheks päevaks kor- raga, ja Jeesus õpetas meid pa- luma: „Meie igapäevast leiba anna meile tänapäev“, kas seda ei pea kohandama vaimulikult?“

Vastan sellele: „Jeesus näitas suurele erinevusele maiseid ja taevaste aarete vahel, siis ka meie peakime tegema sama.“

Praegusel pimedal ja raskel ajal on hea soetada „talve taga- varasid“ Vaimu viljadest, mis

Jumal tarvitab kõva rusika asemel läbiuuristatud kätt.

Kindral EVANGELINE BOOTH.

SÜURED riigid on üles ehi- tatud veriste võitlustega, teiste äravõitmise ja rahvaste orjastamisega.

Ent Kristuse riigis kõik see on teisiti. „Üks laps on meile sündinud, üks poeg on meile antud. Ta temale pannakse ni- mi... Rahuvürst. Kelle õla peal ta valitsus on — ja tema suur valitsus ja rahu on ilma otsata.“

Tema sündimisel inglid tu- lid alla hülgavast kõrgusest ja laulsid: „Rahu maa peal, inimestest heameel.“ Ja oma sur- mal Ta ütles: „Oma rahu an- nan mina teile, oma rahu jätan mina teile.“ Milline kingitus! Ta käskis meid armastada üksteist, nii nagu Tema on armastanud meid. Ja Tema armastab meid, nagu Ta Isa armastab Teda, ja kus valitseb sarnane armastus, seal piisib ka rahu.

TEMA kuningriigi seadus on armastus ja armastuse viil on südamerahu. „Jehoova kä- suõpetus on laitmatu, ja jahu- tad hinge.“ (Laul 19:8) — pö- rab hinge tülidest, vihast, ka- dedusest ja kättemaksumist

on: armastus, rõõm, rahu, pikk meel, lahkus heatahtlikkus, us- tavus, tasadus, kasinus.

Rõõm on imeiluline aare. Ja see koguneb, mida enam me otsi- me alandlikus ja tänuikus vaim- us põhjusi rõõmustamiseks. — „Rõõm Issandas on meie tuge- vus“. Ja see on arstim mee- lehte haigusele.

Rahu keegi sõja rahutust ja hirmu; eks see ole suur? Mõne inimese juures on säärane rahu, et nende ligiduses tuntakse end kindlana. Meie võime saada sel- listeks inimesteks. „Rahu Jumal andku teile oma rahu!“

Ja kuidas hinnatakse julgust!

Julgust kannatamiseks ja kandmiseks — nimetatud ka kannatuseks. Julgust kestni- seks, kui hädad on pikaajalised, nimetatud ka pikaks meeleks. Tasandus, mis on suguluses hel- dusega, headusega ja ustavuse- ga. — Eneselagamine aitab meid loobuda paljudest muga- vustest, tegemata sellest suurt numbrit; ent suurim kõigest on armastus. Selles on peidetud kõik Jumala riigi ardeid, on in- ksu täielikkus; see on elu tüh- jendamatu valguse-, jõu- ja soo- jusallik.

„Aga Jumal on vägev teile kõike armu andma rohkesti, et teil ikka kõike oleks küllaldaselt ning oleksite rikkad iga hea teo tarvis.“ (2. Kor. 9:8.)

„Läki siis julgusega armu- järje ette, et me halastust saak- sime ja armu leiaksime oma abiks õigeks ajaks.“

(Hebr. 4:16.)

ja muudab andeksandmata meele ennastalgavaks armas- tuseks, rahuks ja lahkuseks, mida ükski ei või võtta.

Ta muudab tülitsevaid, vi- haseid, kadedaid, kättemaksu- himulisi inimesi rahutegijaks, keda nimetatakse Jumala las- teks.

Ühes koguduses, kus oli näh- tud palju kahetsejate pisaraid ja tuntu rõõmu vastündinute üle, tekkis lahkmeel ja tüli. Ühel õhtul see sai väljenduse valjudes süüdistustes.

Keegi vana naine, kelle pü- hadus andis kogudusele magu- sa lõhna, istus vaikselt palves. Lõpuks ta tõusis püsti. Rahvas vaiks, nii et nad kuulsid tema häält, kui ta ütles sõbraliku häälega: „Sügev rahu peab olema neil, kes armastavad sinu seadusi ja midagi ei pea tegema neile kurja. Ei mi- dagi!“ Siis ta istus jälle vaik- sed. Tüli lõppes. Õnnistatud rahutegija oli lepitanud tülit- sevad pooled.

„Nõudke taga rahu igaihe- ga, ja pihlitsust, sest ilma pü- hitsusest ei või ükski Jumalat näha.“ Pange tähele, et siin oli öeldud „rahu igaihega ja pü- hitsust.“

Kui meie ei ela rahu kõiki- dega, siis me ei hooli Issanda kästust, meie pimestame oma silmi ja meie ei või näha Ju- malat oma enese pimestamise tõttu.

Loeme samuti: „Jumala ra- hu valitsegu.“ Laske see olla juhtija „teie südames.“

Ja jällegi: „Nii palju kui ole- nede teist“ — teist! — „nõudke rahu taga kõikide inimestega. Peetrus käib ka meid nõuda rahu ja pidada seda ning joos- ta selle järele.“

KUI meie ei ela rahu kõi- kide inimestega, siis meie salgame ära jumala Isalikkust. Jumal on meie taevane Isa. Tema on „Rahu Jumal“, ja Ta tahab, et Tema lapsed elavad rahu.

Kui meie ei ela rahu, meie salgame ära meie Päästja ja Issanda, kes on „Rahuvürst“. (Eves. 2:14).

Kui meie ei ela rahu, siis meie võtame endid ära Tema valitsuse alt, kõrvaldame en- did Tema kuningriigist, sest „Taevariik on õigus, rahu ja rõõm Pühas Vaimus.“

Kui meie ei ela rahu, siis meie lakkame olemast õiglased ja meie sõdime Issanda vaimu ja sihtide vastu.

Tema on Inimesepoeg. Ta on nii ligidases ühenduses inimes- tega, et Ta arvab seda Temale tehtuna, mida meie teeme ühe- le inimestest. „Sest mida teie iialgi olete teinud ühele kõige vähemalle nende seast, seda olete teie minule teinud.“ Ma

ei või siis olla ühegi inimese vaenlane, kui ma ei taha olla Tema vaenlane.

PATT on maailmas. Uhkus, enese hüvede otsimine, võimuhimu ja enese esikohale seadmine, ja me peame võitle- ma ülekohtuga ja olema rahu kurjade inimestega kui sur- mani, ka isegi märtrisurmani; aga laske rahu ja hea vaim väl- liseda teie südames ka kes- võitlusi. Olgu meie relvad vaim- lalikud, mitte materjalised. Olgu meis meie Issanda Jeesu- se vaim, kes ütles surres: „Isa, andesta neile!“

Ära kannu oma südames mingit viha. Heida enesest ära kõik kadets ja üleoleklus, nagu ta oleks surmav madu; võitle salajase vaenuga oma südames, nagu võitleksid hä- vitava tulega või surmakatku- ga oma kodus.

Olgu „helduse käsuõpetus“ teie keel (Õp. s. 31:26). Olgu teie süda kodu rahule, vennal- likule sõprusele ja kõigile häi- le soovele.

Manitsen oma seltsilisi, sal- vatsooniste, et teie kõik oleksite üksteisele rahuarmastaja ees- kujuks.

MANITSEN teid Jumala heldusel ja Kristuse sur- remata armastuse kaastun- del — kibedast pettumusest pii-

Maailm Jumalale!

natud, vihast mürgistatud, too- rusest verdnõrguva, raskesti haavatud, segase maailma eest, mis taga aetud asjatuist, mõt- tetaist kartusist ja hirmudest, ähvardatuna häitavast ja va- remeisse muutvast sõjast — et oleksite eeskujud Kristuse ra- hu ja heatahtvast vaimust kõi- kidele inimestele, nii vaenlas- tele kui sõpradele.

Olgem sõnakulelikud Kris- tusele.

Armastagem oma vaenlasi. Palugem nende eest, kes vih- kavad meid. Tehkem head nei- le, kes tarvitavad meid kurjas- ti. Õnnistagem neid, kes nea- vad meid ja palugem nende eest, kes väinavad meid. Olgem igavese Isa lapsed, Kristuse igu- se- ja rahu-riigi kodakond- sed ja verdnõrguva Talle jär- gid.

Veene sellest, et keegi ei või tõeliselt teha sulle kurja — kahjustada su hinge — vähe- maga, kui saada sind teda vih- kama, on moraalse väärtuse saavutamine. Jumal tarvitab kõva rusika asemel läbiuuris- tatud kätt.

„Suur rahu peab neil olema, kes armastavad sinu käsuõpe- tust, ja midagi ei pea neile kah- ju tegema.“

Alates I. novembr. astub meie kõrgeima juhi kohale Kõrge Nõukogu poolt valitud uus kindral. Nagu ennem teatatud, valiti selleks komandör George L. Carpenter. Terves Pääste-armee maailmas tõi see valik suurt rahuldust, ja meie uus juht võib olla kindel, et armee tema juhatusel ühineb võitluses Jumala eest ja hingede päästmiseks.

Meie uus kindral on sündinud Austraalias 20. juunil 1872. Nii siis, kui tal on elu ja tervist, võib ta arvestada kuue aasta teenistusega. Mitmed arvavad, et kindrali raskes ja vastutusrikkas töös on see küllaldaselt pikk aeg.

George Carpenter algas oma tegevust trüki- ja toimetusejaoskonnas. Päästeohvitserina on ta töötanud palju aastaid kirjanduse alal, nii oma kodumaal kui ka rahvusvahelises peakorteris. Hiljem ta oli, esiteks peatoimetajaks. Ida-Austraalia territooriumis, ja mõne aja möödudes peasekretäriks samas territooriumis. Aastal 1933 teda määrati territooriumi komandöriks Lõuna-Ameerika ida territooriumis ja 1937 laulatusse Kanada töövälja juhiks.

Võttes endale vastutusrasketööd, kindral Carpenter'il on muuseas ka väärtuslikud kogemused kaheteistkümnenda-aastasest ligidastest koostööst kindral Bramwell Boothiga, mis evivad

Päästearmee uus kindral.

Kindral ja proua GEORGE L. CARPENTER.

suure tähtsuse arusaames kõrgeima juhi vastutusest ja ta mõjast mitte ainult Pääste-armee oma rahvale, vaid ka laiale seltskonnale väljaspool meie ringi.

Uue kindrali iseloomust võib mainida, et ta on salvatsioonistlik, väga jumalakartlik ja õiglaste printsipiidega. Ta on seltsimeheli, abistav ja headusmülik. Ta on mees järelekaaluvusega ja erilise ha iseloomuga.

Proua Carpenter on samuti

tuntud oma kirjanikutalendiga. Ta on kirjutanud mitu elulugu päästeohvitserist ja teda öeldakse olevat saajaprotsendiline salvatsioonist.

Päästearmee võib õnnitleda selle valiku puhul. Oleme saanud kindrali, kellel ei ole leida mingit viga, nagu üks ajaleht väljendas seda. Ent samuti sarnase kindrali, kes ei lase umbrohtu kasvada oma jalge all.

Jumal õnnistagu kindral ja proua Carpenteri!

Tõsine palveelu.

Tõelises ja eltsas palves peitub suurim jõud, mida Jumal üldse andnud oma lastele. Veehulgad võivad tekitada elektrit, mis panevad käima suuri ja tähtsaid masinaid. Generaator tekitab tõukejõudu. Valitsejad võivad seada rahvaid oma kepi alla. Autoriteetid mõjutavad oma sõnadega. Üle kõikide inimeste võimete ja jõudude ja üle loodused jõudude on siiski üks vägi, mis on teistest tugevam: t õ s i n e p a l v e. Ta leiab kinnitusepaika alandlikus ja lihtsas inimsüdamises ja sirutub püha igatsusega ja õiglase nõudega elava Jumala poole.

Palve on koguduse tugevaim jõuvahend. Mõtle, kui seda tarvitatakse täiesti õigel viisil! Siis meie näeksimme aimamatuid asju.

Palve viib meid otse Jumala kõikvõimsusse. See päästab lahti siin maailmas Jumala vägevaid võimeid. Ta juhib Jumala lapsi maailma, mis on otsata rikas ja imelik. Igauks, kes liigub selles, sobib seal üha paremini ja tunneb end kui kodus. Inimene, kes haaratud tõelisel palvevaimust ja väest ei evi ebasobivusi ja rahunusi, kui ta astub sinna maailma. Ta igatseb vaid tungida sügavale sellesse, urida seda ja viibida seal. Ta on seal kodusena. Ja ta saab aina sügava-

ma igatsuse tungida selle õndsasse saladusse, mida nimetatakse osaduseks Jumalaga. Aga meie peame küsima, miks koosneb kristlikkuse nii mitmeist väsinuist, lootusetuist ja jõuetuist palujaist. See on vaid sellest tingitud, et nad ei ole tulnud tõelisse palvesse. Neilt nõutakse liiga palju. Nad ei jäta küllalt aega palvele. Nad ei ole elavalt huvitatud sügavast vaimuelust. Sest see on palve.

See on täiesti loomulik, et tervel ja tugeval kristlasel on rääkimata suur tarvidust palve järele, sest õige palve esindab võimalikku elu tema haritipul. Sellepärast oleme sama head kristlased, kes meie oleme palujad. Mitte paremad ega halvemad.

Kristlasel on kohtlane igatsus mõjutada palve kaudu. Ta mõistab palve tähtsust aga ei saa ehk aru, kuidas ta võib panna palve jõudu liikuma. See on saladus. Kuis võib seda lahendada? Võib-olla ei võeta palve jaoks küllalt aega, et nad saaksid haaratud tõelisel palvevaimust? Ehk tarvitatakse palvet isekatel motiividel? Vast ehk mõeldakse enam palve vormilikkusele kui selle elule? Võib-olla see on vaid demonstriaioon inimestele kõnele asemel Jumalaga. Võib-olla see on kunstlikult valmis-

tatud ornament elavate sõnade asemel?

Võib-olla — võib-olla? — Aga see oleneb alati sellest, et ollakse võoras palvevaimule. Kogu kristlik maailm peaks hüüdma: Opeta mind paluma! Kuidas saavutada edu? Kuule! — Kui me eemaldume vahelduvaist kuid tugevatest mõjudest maailmas. Kui me tahame süvendada oma meelt vägevas palveelu vaimus. Kui me palume Jumala Vaimu kaudu. Kui palume usukindluses. Palve suur teenistus maksab meile vaeva ja valu, hingepiina ja jõupingutusi. Ent me võidame suurimat õndsust ja õnne, mida inimel võib tunda. Meie palvevegevus ulatub suurtele maa-aladele, maale kui merele. Olla paluja, tähendab tegutseda ilma piirideta. Paluja võib ümber piirata maailma. Palve on absoluutselt universaalne. Ta ei liigu mingisugustes piirides. See on auiline. Palve avab pilgu taevasele ja viib meid üle kõigest maaisest. Ta lähendab meid Jumala südamele ja pühitseb meid. Ei ole midagi, mida võiks võrrelda pühakuga palvenurgas.

Paluda või tänada.

„Kas sa palud päästmise pärast, Juku? küsis keegi poiss oma seltsiliselt. „Ei, seda ma olen juba omandanud. Ma tänan Jumalat selle eest.“ (Vaata kirjakohta Ap. t. 3:8)

Armastuse kiitus

(1. Kor. 13.)

Jui mina inimeste ja inglite keeltega räägiksin, aga mul poleks armastust, oleksin ma vaid kumisev vask ja kõlisev kelluke.

Ja kui mul oleks prohveti-
anne ja ma teaksin kõik sala-
dused ja kõik tunnetatu, ja kui
mul oleks kõik usk, nõnda et
ma võiksin mägesid teisale pä-
gutada, aga mul poleks armas-
tust, siis ei oleks minust ühtegi.
Ja kui ma jagaksin kõik oma
vara vaestele ja kui ma annak-
sin oma ihu põletada, ja mul
poleks armastust, siis ei oleks
mul sellest mingit kasu.

Armastus on pikameelne, ar-
mastus on täis heldust; ta ei
ole kade, armastus ei suurus-
tele, ta ei ole iseennast täis;

ta ei ole viisakusest, ta ei
otsi omakasu, ta ei ärritu, ta ei
pea meeles paha;

ta ei rõõmustu ülekohtust,
aga ta rõõmustub ühes tõega;
tema vabandab kõik, usub
kõik, loodab kõik, sallib kõik.

Armastus ei hävi ilmaksi. Aga
olgu prohveti ennustused, need
kaovad; olgu keeled, need lak-
kaavad; olgu tunnetus, see lõpeb
ära.

Sest poolik on, mida me tun-
netame, ja poolik, mida me en-
nustame.

Aga kui tuleb täiuslik asi,
siis kaob see, mis on poolik.

Kui ma olin väeti laps, rää-
kisin ma kui väeti laps, ma mõt-
lesin kui väeti laps ja arvasin
kui väeti laps; aga kui ma sain
meheks, hülgasin ma selle, mis
omane väetile lapsele.

Sest nüüd me näeme kui
peeglis tühmi kujutisi, aga siis
palgest palgesse; nüüd ma tun-
netan poolikut, aga siis ma
tunnetan täiesti, nagu minagi
olen täiesti tunnetanud.

Ent nüüd jääb usk, lootus, ar-
mastus, need kolm; aga suurem
nende seast on armastus.

Erru siirduv kindral.

Käesoleva aasta 31. okt. lahkub Päästearmee senine kindral, Evangeline Booth, olles saavutanud oma pensioniga, vastutusrikkalt juhi ülesandelt. Kindral, kes on Päästearmee astutaja, William Boothi tütar, päris — võib-olla enam kui keegi teine tema lastest — oma isa iseloomu. Juba väikese tüdrukuna ta sai päästetud ja viieteistkümnendaastaseks ta hakkas oma avalikkuse tööd. Rasketel vaestimõistmise ja vainamisaegadel Päästearmee tegevuse algul Inglismaal, saadeti teda noore kaptenina raskeimale tööväljale, kus ta võitis alati raskused oma suure julgusega, armastusega inimeste vastu ja elava kõnevõimega, ja kindustas oma väikese korpuse tulevikku. Ta oli võrdlemisi noor, kui teda määrati rahvusvahelise sõjakooli juhiks ja hiljem Britannia territooriumi juhiks. Kolmekümne-aastasena teda läkitati Kanadasse Päästearmee juhiks, millisel ajal etakti läbi rasket läbikatsumist. Kaheksa-aastase tööga seal oli Armeel loetlematud võite. Ta sai kuulsaks hea kõnelejana ja tema koosseisul täitsid suurimad saali.

1904. aasta lõpul ta sai kasutusse Ameerika Ühendriikidesse. Iseisvaid ameeriklased olid üllatunud, kui nende juhiks määrati naisterahvas, ent need kolmkümmend aastat, mil ta oli sel kohal, näitasid selgesti ta

võimet saavutada üldist usaldust ja tema osavõitu viia oma hulki võitulede. Kui mõni aasta hiljem, töö levinedes, jagati suur ühendriikide territoorium neljaks, nimetati Evangeline Booth kõikide nelja territooriumite peajuhiks. Sellel kohal, oma silmapaistvate omaduste tõttu, ta sai Ameerika esimese naise nimetuse. Rahva sotsiaalsest elust osavõtu puhul ta on saanud mitu tunnustusmärki. 3. septembril 1934. aastal valis Päästearmee Kõrge Nõukogu Evangeline Boothi kindraliks, millisel kohal ta oli kuni praeguse ajani.

Kuidas kindral Evangeline Booth on töötanud väsimatult. Kuidas alaliselt põles temas leek tulest, mis on põlenud tema isa, Asutaja, südames ja sunnib teda viima oma sõjavärgi võitluse pimeduskantside vastu, et päästa inimesi ja aidata neid nii ihulikul kui hingelisel. Ta on reisinud igas maailmaosas ja teinud uusi sõjaplaane. Tema suured kõne-, kirjaniku- ja muusikalised-talendid annavad talle erilise koha, mida võib-olla ükski naine pole saavutanud. Pealiskaudselt otsustades, mõni ehk arvab, et tema jõud seisi vaid mainitud annetes — aga kõik, kes tunnevad teda lähemalt, teavad, et ustavus Kristusele ja igatsus hingede päästmise järele on tõukejõud, mis viis seda silmapaistvat naist ühest võidust teisele.

Kindral Evangeline Booth.

Päästearmee mäletab tänuga oma neljandat kindralit Evangeline Boothi, ja soovib, et Jumal kingiks talle veel mitu aastat töö- ja võitlusrõõmu pühas sõjas, mida ta armastab.

EMA MÕJU.

Vaevalt on mõnel inimesel olnud nii suur tähtsus Sotimaal kui John Knoxil. Kuidas ta võideti Jumalale? Sellest jutustatakse järgmist:

Ümberpööratu noormehe-na ta pidi algama oma studiumi Edinburghi ülikoolis. Ema oli tema pärast nii kurb, et ta läks teda saatma, et anda veel viimaseid nõuandeid ja manitsusi. Siis jõudis silmapilk, kui nad pidid lahkuma teineteisest. Just sellel kohal teedäres oli kõrge kalju. „Tule,“ palus ema, „seal kalju taga ei näe meid keegi. Polvitame seal!“ Ta pani oma käe poja pähe ja palus oma südamesügavusest, et Jumal teeks teda kristlaseks ja ustavaks Jeesuse jälgijaks.

Palju aastaid hiljem jutustas John Knox ise: „Sel hetkel ma hakkasin elama. Sel hetkel sai kogu mu elu uue suuna. Sel hetkel tärkas mu südames lootus, mis mul ennem ei olnud.“

Sina, paluv ema, ära ole kahvahal oma lapse päästmise pärast! Mäleta vaid, et kui su laps peab saama usalduse sinu Jumalale, pead sa ise just oma äripäevases elus olema Jumala jälgija.

ris istus mees, hukkamõistetud rüüa pärast. Vang vaatas kullalist erilise pilguga ja ütles lõpuks. „Kas teie ei saanud kord paberitükikese sooviga, et külastaksite kedagi surevat meest?“

„Jah,“ oli vastus, sest juhtum meenus talle kohe. „Ma mäletan seda väga hästi. Kas sul oli midagi tegemist sellega?“

„Ja, mina kirjutasin paberile ja leuitasin kogu vale.“

„Aga mispärast?“ küsis ta täis imestust.

„Olin kavatsenud kallaletungi teile, mil tahtsin varastada teilt.“

„Aga miks sa siis ei täitnud oma kavatsust?“ küsis ta uuesti.

„Sellepärast, et mul ei olnud julgust. Olin peitunud enese ühe kannu tahta, aaga kui teie tulite, nägin, et teie ei olnud üksinda.“

„Ja, ma olin täiesti üksinda,“ seletas külastaja.

„Ei, teie ei olnud üksinda,“ ütles vang. „Teie taga kõndis väga imelik isik ja ta läks teiega kaasa kogu tee kuni teie koduväraneni. Seal ta kadus. Ma hiilisin teie järel ja nägin.“

Uskliku südamest tõusis tänu ja kiitus Jumalale imeliku päästmise eest. — See oli küll Issanda ingel, kes hoidnud teda ta üksikul teekonnal. Ta oli kogenud tõe Jumala töotust:

„Jehoova ingel lööb leeri üles nende ümber, kes teda kardavad, ja päästab neid.“ (Laul 34:8).

Issanda ingel.

Pimedal õhtul koputati noormehe uksele, kes elas maal. Ta oli südamlilik kristlane ja oli just naasnud koju mitmesuguste kodude külastamisest; ta oli sõõnud õhtust ja tahtis olla nüüd vähe rahus oma armaste raamatutega.

Tema vana majapidaja läks ja avas ukse ning tuli sisse kokkukortsutatud paberitükiga. „Seal oli keegi poiss, kes tõi sulle ja ütles, et asi on kiire,“ ütles ta.

„Kas teie tundsite teda, proua Luik?“ küsis mees.

„Ei, ma ei ole kunagi ennem näinud teda,“ vastas proua.

Ta luges sõnu paberil: „Olgelahked ja minge kohe P... Juhani on haige, suremas.“

Sõnad olid kirjutatud väga harjumata käega.

Kui proua Luik kuulis, milles küsimus seisis, ütles ta: „Sinna on pikk tee ja õhtu on pime. Nüüd teie olete olnud väljas juba kogu päev. Ei tea, kas oleks päris tarvilik minna sinna enam täna õhtul?“

„Ja, proua Luik,“ vastas noormees, „ja ma ei võigi teistki kui rõõmudada, et vaene Juhani tahab kohata minuga.“

Ta pani jälle kalossid jalga ja sooja palitu selga, ütles rõõmuga lahkele vanaprouale head ööd ja läks oma üksikule rännakule. P... oli väike maja

lagedal nõmmel. Teekond sinna oli peagu kolm kilomeetrit pikk, õhtu oli pime ja tee oli ebatasane, nii et edasimineki oli aeglane. Tee näis talle lõpmata pikk, ent ta oli rõõmus, teades, et ta läheb oma taevase Isa ülesandele.

Lõpuks ta jõudis üksiku majani. Uks oli lukustatud, ja kumna ta seisis väljaspool, kuulis ta rõõmsaid hääliseespoolt.

„Imelik,“ mõtles ta, „et nad võivad olla nii lõbusad kui vaene Juhani lamab suremas haigena. Mis see peaks tähendama?“

Ta koputas uksele ja pereema avas. Ta oli imestunud ja üllatunud, et võõrad võisid tulla veel nii hilja õhtul, ja ütles pool etteheitvat: „Aga kuidas teie võite tulla nii hilja!“

„Ma ei võinud oodata homse päevani,“ vastas ta, „muidu oleksin võinud hilineda.“

„Hilineda milles?“ küsis ta üha enam üllatunud.

„Kohata teie meest elus. Ma sain lühikese aja eest tervituse, et ta on suremas ja sellepä-

ra ma tuln kohe.“

„Minu mees suremas!“ kordas ta aeglaselt. „Ta ei ole kunagi oma elus olnud tervem. Vaadake ise!“ Siis ta avas ukse pärani, ja toas laua juures istus Juhani nagu tervis isie. Noormees võis vaevalt uskuda oma silmi.

Ta jutustas abielupaarile terve loo, ent need ei teadnud midagi kirjutamisest ega poissist, kes toonud kirja. Nad kõnelesid veel lühikest aega üheskoos, ja siis ta lahkus nende juurest ja naasis koju, imestades imeliku sõnumi pärast, mida ta oli saanud ja mis oli sundinud teda käima pikka teed asjata. Kaua aega ta mõtles veel sellele, ent kui ta ei saanud mingit selgust, ununes viimaks kogu juhtum.

Aastad möödusid ja ta oli ikkagi veel elav kristlane, kelle südames põles armastus Kristusele ja kaasinimestele.

Ühel päeval ta külastas vange, sest tal oli luba käia nende juures kambrist kambrisse ja rääkida nendega. Ühes kamb-

Kogu ümbruskond tundis vana Kadri. Tema kuulus nagu kõigile.

Teda hüüti alati „vanaks Kadriks“. Isegi vanemad ümbruskonnainimesed ei teadnud anda temale mingit muud nime, sellepärast oldi ühisel arvamisel, et ta olevat kindlasti saja-aastane. Keegi ei teadnud kui vana ta oli, isegi mitte tema ise. Kirikuraamatud olid anukevad, mis teadisid ta vanust, ent keegi ei küsinud neilt, ja nad ise ei rääkinud. Ent kui keegi oleks küsinud, oleks ta saanud teada, et „vana Kadri“ on kaheksakümne nelja aastane. Kõik oleksid vaelnud sellele vastu ja öelnud, et ta on kindlasti palju vanem. Ja vanad inimesed oleksid vangutanud pead ja öelnud: „Mõtle ometi, nüüd ei või uskuda enam kirikuraamatutki! Eks ole kohutav!“

Vana Kadri elas väikeses majakeses poolsaarel. Kõrged kaldad piirasid maja, nii et väljaspoolt vaadatud see oli kui saarel. „Ihusaks“ nimetatakse seda äripäevases keeles, ja see oligi ilus — mitte maja, sest see oli vana ja lagunenud, kuid ümbrus oli väga kaunis.

Palju oli neid, kes oleksid soovinnud omada toda kaunist paika. Kes tõeliselt oli selle omanik, ei teadnud keegi, ka mitte Kadri. „Arvan, et see on Jumala oma“, ütles ta, „sest ma ei tea kedagi teist. Keegi ei nõudnud temalt midagi ja keegi ei kahelnud tema õigust seal elamiseks. Kadri oli elanud seal umbkaudselt viiskümmend aastat, nii et varsti pidi õigus kuuluma temale.“

Et vana Kadri tähendas nii palju ümbruskonnale, peab panema tema jumalakarjuse arvele. Aastate jooksul olid mitmed tulnud tema juurde oma hingehädas ja läinud sealt aidatuina. Mõni tuli teda narmata, ent mis kasu oli sellest? — Kadri teadis, et ta peab armastama oma ligimest, nagu Jeesus tegi, ja sellepärast ta ei olnud pahane neile vaesekesetele, vaid palus nende eest.

Juhtus ka sageli, et sama inimene tuli uuesti tõelise otsiva hingena, ja siis oli rõõm suur. Kui inimesed tulid Kadri juurde otsima abi oma hingehädas, siis ta ei kuulutanud neile palju teoloogiat või sügavmõttelisi seletusi. Ta rääkis nii lihtsasti sellest, mida Jumal teinud temale, ja nimetas mõned piiblisalmid, mis võiksid olla neile abiks. Kadri uskus, et Jumala sõna selgitab kõik, ja ta püüdis elada kooskõlas sellega.

Sinna tuli uus arst. Päriloomulikult, ta kuulis vanast Kadrist ja külastas teda. Ta sai teada, et Jumal tarvitas Kadriit kui armusaanud tööriista hingede võitmiseks Kristustele. — Arst oli külastanud

Ülestunnistamine on tarvilik.

Vana Kadri teoloogia.

teda mitmel korral ja loobus nüüd sellest, sest kui keegi nimetas talle vaid Kadri tegudest, ütles ta naerutusega: „Ja, Kadri ei või ju kuigi palju korda saata. Tal on nõrk arusaamine päästmise peapunktidest, aga tema, vaenekene, mõtleb ju oma parimat.“

Seda vastust viidi kohuse-truult Kadriale ette, ent kõikide üllatuseks ta oli arstiga samal arvamisel. Ta ei teadnud tõeliselt midagi, tal olevat õigus. Ja oli vaid hea, et tõde pääsis esile: sest see vabastab. Ta ei öelnud midagi muud ja ei mõtelnudki pahandada arstile. „Oh ja, Kadri,“ ütlesid sõbrad naeratades.

Samal ajal muutus arst üha rahutumaks ja rahutumaks. Ta ei mõistnud ise, mis tal oli viga, aga et sel oli ühendust Kadriga, seda ta teadis, sellepärast ta ei astunud kordagi üle tema vana maja läve. Selle järele, mis ta kuulis, rääkis aga vanake ainult head teemat, ja tema oli talle suureks mõistatuseks.

Kadri oli haigestunud. Mitmed külastasid teda ja leidsid teda nüüd veel õnnelikumana. Nüüd ta oli ju peagu sihil — hingevabanemisel! Kas ta ei peaks olema rõõmus? Vanake lamas ja juubeldas Jumala piiritu armu üle. Ent üks noid, kes ei läinud tervitama vana Kadri, oli arst. Mõned vanakese sõpradest küsisid, kas nad peaksid kutsuma teda, ent ta vastas naeratades: „Ei, ta tuleb küll ise! Ta tuleb küll!“ lihas ta enesele.

Ode Liine kolis tema juurde, et siis aidata teda päeval kui ööl. Vanakese juures oli vaid päikesepaistet, sest küll ta vist mõistis, et varsti on lopp!

Ühel ennelõunal tuli arst iseenesest. Kui keegi oleks näinud teda, enne kui ta astus tuppa, oleks ta märganud muret tema näos. Näis peagu, nagu ta häbeneks minna sisse. „Kas ta elab?“ küsis ta õe Liinelt. „Ja, aga see ei kesta küll enam kaua,“ vastas küsitud. Arst ei vaadanudki temale, vaid läks Kadri tuppa ja sulges ukse oma järele.

„Tere, tere,“ ütles vana Kadri ja rõõmus naeratus säras tema näol. Ta katsus tõusta, kuid langes väsinult tagasi padjale.

„Ei, ei, ära väsita ennast,“ ütles arst.

„See pole nii hädaohtlik, sest varsti ma olen valmis.“

„Mõtle, et see on surm!“

„Oo ei, kaugele surmast, vaid see on elu. Aga arst peab kürustama, kui teie soovite rää-

kida minuga, sest ma olen varsti valmis.“

Tema otsis väljapääsuteed. Oh, kui ta ei oleks kunagi tulnud siia!

Kadri naeratas ja vaatas temale. „Ma võin aidata teid. See ehk ei paista nii. Ma ei ole kunagi rääkinud teist halba, mitte sellepärast, et mina oleksin eriti hea, vaid sellepärast, et teie ei ole teinud mulle kunagi muud kui head. Aga ma olen palunud teie eest kogu aeg, sellest peale kui tulite siia.“

„Kunagi teinud sulle muud kui head,“ mõtles arst endamisi. „Ei, Kadri,“ ütles ta, „ma ei ole kunagi teinud sulle midagi head.“

„Arst andis mulle uue palveaine, kui hakkasin tuimenema, ja Jumal olgu selle eest tänatud, sest ma vajasin seda,“ ütles Kadri ja vaatas talle otse silmi.

„Ja see palveaine oli?“ küsis ta, kuid nüüd talle selgus, mispärast ta olnud nii rahutu.

„Ei, ei, — ma ei või rääkida kõik. See läheb liiga pikaks ja ma pean varsti reisima. Aga, armas arst, andke ennast Jeesusele, kõigeaga, mida teie omate ja mis teil on! Rutake, sest Jumal tarvitab teid, ja Jumal tahab päästa!“

„Oh, Kadri, mul on olnud nii paha!“

„Jumal olgu kiidetud!“

„Aga, Kadri, ütled sa: Jumal olgu kiidetud! kui mul on olnud paha?“

„Ei, meil ei ole aega lobise-miseks. Põlvitage, tunnistage oma süüd, tunnistage üles oma süüd! Kui meie tunnistame oma patud, siis tema on ustav ja õiglane, et ta meie patud andestab. Arst teab seda, teie iialgi ei pääse sellest. Rutake nüüd!“

Arst võitles raskesti. Kadri nägi seda ja ütles: „Ega teiegi ole parem kui Paulus, alanduge ja tunnistage oma süüd!“

Ta laskus põlvili. Ta anus ja palus Jumalalt rahu, ent ei saanud vastust, oli nagu Jumal ei kuuleks teda.

„Nimetage pattu nimepidi!“ ütles Kadri. Ta lamas ja kuulatas pineva haviga.

Siis tuli osadekaupa. „Ma olen salalik. Ütlesin, et olen päästetud, ent teadsin, et see ei ole õige. Võid sa päästa sarnast vaeskest kui mina!“ Ja arst nuttis.

Kadri oli peagu tõusnud istukile oma voodis. Ta põsed olid saanud värvi ja silmad läike, siis ütles ta tugeva häälega: „Siis on ka Issand võtnud sult su patud. Sa ei pea mitte surema!“

Lapse päästmine.

Üks ingliskeelne leht antab kuus põhjust töötamiseks laste päästmiseks:

1. Lapsi on kerge saada ümberpöörmisele. Mida varemalt, seda parem, sest mida vanemaks nad saavad, seda raskemaks muutub.

2. Lapsena ümberpöörnud inimestest tulevad kõige paremad kristlased. Iga aasta, mil nad on ära Kristuse juurest, tekitab pahad harjumused ja muud kahjulikud asjad.

3. Lapsena päästetuist saab parimaid töötajaid, mida võime tõendada mitme näitega.

4. Lapseas päästetuil on palju aastaid, mida nad võivad tarvitada Issanda teenistuses.

5. Mitmed, kes ei pöördu lapsena, ei saa iialgi päästetud. Suurem pool meie koguduse liikmeid said päästetud enne kahekümneviie-aastast vanadust.

6. Mitmed, kes ei saanud päästetud lapsena, hukuvad ilgavesti. Kui meie mõtleme sellele, nagu peaksime, kas meie siis ei teeks enam laste päästmiseks.

Vaid vastu võtta.

Kui D. L. Moody kord oma suurel koosolekul rääkis päästmise vabadusest, jooksis keegi noormees ja heitis end tema jalga ette ja hüüdis, unustades oma ümbrust: „See on imelik; enamalt ma mõtlesin alati, et pean tegema midagi, et saada päästmist, kuid nüüd mõistan, et mul on vaid tarvis võtta seda vastu.“ „Jumala armuand on igavene elu.“ (Room. 6:23) „Kes tahab, võtku eluvett hinnata.“ (Ilm. 22:17).

Siis nagu oleks kostunud lauluhelinaid ja arsti süüdan täitis rahu. Ta tõstis oma pea ja vaatas Kadriale, mis oli nagu päikesepaiste. „Täna, Teid! Jumalaga!“ Siis ta sulges oma silmad. Arst piustus oma põlvitavast asendist. — Vana Kadri oli surnud.

Matused toimetati kirikus, ja hiljem võeti matuselisi vastu arsti juures. Inimestele paistis see imelikuna. Ent kõige imelisem oli see, mida nad kuulsid arsti kõnes. Ta ütles nimelt, et viime töö, mida vana Kadri tegi oma Päästjale, oli viia oma arsti tema juurde. Rahu tema mälestusele! Kui arst ütles seda, piustusid kõik.

Vana Kadri oli üks väikesteid ja vaeseid, ent siiski tema surm oli — nagu kogu ta elu olnud — õnnistuseks.

Piirielanikud.

Kolonel-ltn. Aksel Lydahl, Rootsi.

Piirielanikul on mitmesugused olukorrad, millega ei ole tegemist kaugemal elavil inimesil.

Rahuajal, kui teineteise pool piiri asuvad riigid elavad rahus, ei ole võib-olla mingeid otseisid raskusi. Mõned olud on siiski, millised tõeliselt ei peaks olema.

Piirielanikel on väga raske pida oma keele puhtana. Kui kergesti seguneb keel sõnadega naabermaalt! See annab end eriti tunda, kui vaid on võimalust selle tähelepanemiseks.

Ka elukombed saavad mõjutatud naabermaast. Piirielanikkude harjumused ja kombad ei iseloomusta vahest ei ühte ega teist maad. Ka tekitab segaabilusid.

Mitmel, mitmel viisil saavad piirielanikud mõjutatud inimestest teisel pool piiri.

Sõja ajal ei ole piirielaniku osa kadestamisväärt. Kuidas inimesed piiri ligidal on saanud erilisel kannatal!

Milliseid kannatusi ja kaotusi ei saa osaks piirielanikele! Kodud on purustatud. Lapsed on kaotanud oma vanemad ja vanemad oma lapsed. Mida on pidanud elitama, -harima või koguma kogu meheiga, hävitatakse või võetakse ära piirielanikele mõne tunni jooksul.

Seni kui maailmas on riikide piire, on loomulikult ka piirielanikke, kuigi see sageli oleks seotud mitmesuguste ohtudega.

Ka vaimuliku elus on piirielanikke, s. t. sarnaseid kristlasi, kes selle asemel, et tulla täiesti Jumala riiki, elavad vaid üsna selle ligidal. Näib, et nii mõnelgi on raske otsustada, minna üle piiri ja saada selle riigi kodanikuks.

Nad ütlevad, et nad tahvat kuuluda Jumala riigile, ent nende keel on segatud. Neil ei ole pühitsetud kõneviisi, mis oleks Jumalale auks. Üks ja teine kord võib kuulda nende kõnest kuuluvust maailmale.

Ka nende eluviisid ei näita, et neist on saanud elava Jumala lapsed.

Nad lubavad, et vana riik, millest nad soovivat lahkuda, mõjutab neid jätkuvalt. Nad ei ole täielikult vabastatud. Nende meel näib alati minevat tagasi vanule teile. Ja see on küll nii, et kus meie meel, sinda tõmmatakse ka meid endid varem või hiljem.

Piibel räägib piirielanikest. Lott oli sarnane. Moosese 13:12 loeme: „Lott elas lageda peal olevates linnades ja ta läks oma telkidega kuni Soodomani.“

See, et Lott oli selline piirielanik, kes asus patuse Soodoma linna ligidal, põhjustas temale suuri kaotusi ja sügavaid muresid.

Jesus kõneles sageli sarnaste inimestega, keda võiks nimetada piirielanikeks.

Markuse kaheteistkümnendamas peatükis Jesus kõneles kellegi teise piirielanikuga, kirjatundjaga, kes tundis huvi igaveste asjade suhtes. Kõne oli siigav ja sisurikas, ja Jesus lõpetas kõneluse sõnadega: „Sa ei ole mitte kaugel Jumala riigist.“ Tõu kirjatundja oli piirielanik, kelle oli Jumala riigi piiri huvid, kuid ei läinud üle piiri.

„Mitte kaugel Jumala riigist.“ Sellest ei ole küllalt. On tarvis muutuda tõeliseks riigi kodanikuks.

Olla vaid ligidal annab meile sageli tühise ja mitte mingisuguse väärtuse.

Need on vaid üksikud sekundid, mille tõttu hilineetakse rongist ja ei võida lihtsalt kaasa reisida.

On vaid üks number loteriinumbri, mis teeb, et üks inimene võibab rikkuse, kuna teine kõrvalnumbri omanik ei saa sentiigi.

Need on sekundid, mis annavad ühele jooksjale maailma kuulsuse, kuna tema kaasvõitlejat, kes jooksis peagu sama ruttu, mainitakse vaid möödamminnes. Selline on elu.

Kristlik vend ja õde, oled sa oma vaimulikes kogemuses vaid piirielanik! Kui kaugele oled sa jõudnud Jumala riigi sügavatesse, rikkastesse õnnistustesse, peale kõikide nende aastate, mil tunnistad ennast usklikuks? Oled sa õppinud maa keelt? Kas uue maa seadused on muutunud osaks sinust enesest, või elad sa vastolus niihästi enesega kui riigiga?

Koli täiesti üle maale, kus

on laiad maa-alad. See muutub sulle õnnistuseks.

Õpi tundma Jumala riigi aukõrgust ja sügavust.

Meie elu on nii lühike ja meie võimalused Jumala ja tema riigi tundmaõppimiseks on nii piiratud, et isegi andes kogu oma huvi igaviku asjadele, peame siiski eluõhtul ütlema Issanda pälvija Jobiga:

„Vaata, see on pisut aja tema viisidest, ja mis sõna kummin on see, mis meie kuulnud?“ (Job 26:14)

On suur eesõigus olla kodanikuks seal riigis, kus elatakse. Sellega on küll ühenduses teatud kohustused, ent eesõigused ületavad neid. Keegi mees, kes elanud kauemalt aega meie maal, ütles mulle mõne aja eest: „Katsun nüüd saada riigi kodanikuks, sest mõistan, milliseid õigusi see annab mulle, ja ma ei kavatse minna tagasi elama sinna, kust tulin.“

Kuidas on selle asjaga meie, kristlaste, suhtes? Kas oleme otsustanud, et meie iialgi ei koli enam tagasi maailma?

Vahest võib kohata kristlastega, kes üks ja teine kord lähevad üle piiri vaatama maailma. Kuidas võib see olla võimalik? Sarnastelt väljasõitudel nad tulevad alati tagasi enam-vähem haavatuna, märgitud maailma pitseringi. Kui laletsemisväärtne ei ole sarnane teguviisi, ja kui alandav samuti Jumala riigile! Kas Issand ei ole võimas rahuldama täielikult omi? Kas oleks tarvilik minna maailma otsima rõõmu? Kui on nii, siis sa ei ole täielikult mõistnud, mis tähendab olla tõeline kristlane.

Otsustusviime ja kindlus peavad iseloomustama iga kristlase elu. Meie kutsumine ja äravalimine peab olema kord otsustatud alaliseks.

Olla üks uue riigiga, on ainuke, mis kingib õnne ja rahulduse.

Kord oleme kõik piirielanikud, vaatamata meie oludele siin elus. Meie tuleme ühel päeval igauks piirile, mis on aja ja igaviku vahel. Meie peame lahkuma sellest maailmast, et minna igavikku.

Kuhu on siis viinud meie rändamine siin ajast? Millise piiriamaani meie saabume? Millisele riigile on sinu pass välja antud? Oled sa seda vastu võtnud Jeesuselt Kristuselt, ja kas see on tembeldatud ja alla kirjutatud tema oma veraga? Kui nii on, siis sa oled õnnelik taevariigi kodanik, keda teravitatakse Isa õnnistatud riiki.

Kui too tähtis passikõnitus ei ole korraldatud sinu elus, siis korralda seda nüüd. Ära viivita! Lakka olemast piirielanik. Valva, et sa ei kaota lõplikult oma isamaad, mis on taevas. Aamen!

Muda ei saa visata puhaste kätega.

„SÖJAHÜÜD“ VÕITLEJATE NIMESTIK.

Nr. 122 — september 1939.

Ohvitserid:

Leitn. V. Puusepp 163, kapt. M. Blees 84, kapt. A. Tennen 67, kapt. V. Muul 65, kapt. H. Eimann 45, kapt. J. Padar 32.

Allohviterid ja sõdurid:
Seers. F. Leeman 86, sõd. H. Ülevain 70, sõd. A. Selliste 41, sõd. A. Mets 40, envoi L. Bakul 40, k.ü.s. J. Kater 35, seers. A. Põntinen 25, L. S. Sihver 25, muusik. H. Pärn 25.

Mõõga ja kilbi brigaad.

Teateid Tallinna II korpusest.

Tänavune külv ja lõikus on linikoor. Kolmandal õhtul moodunud ja meil on väga suur põhjus tänada Jumalat — Teda, kes meie töödele lihas rikkalikke õnnistusi. Meil on jällegi meie igapäevane leib, kuigi svinine pikaajaline kuiv põhjustas muret ja kartust, kuid siis andis meie hea taevane Isa kosutavat vihma, vaatamata, et meie olime Temale vahest halvad lapsed.

Lõikuspühad korraldasime oktoobri esimesel nädalal. Igal õhtul oli meie ruum täidetud huvitatud sõpradest, kes lõikuspühade heaks kordamineks sidamlikult kaasa aitasid. Lõikuspüha avamise õhtul kõneles õp. Kuum, mängus ja laulus rõõmustasid meid I korpuse seltisilised. Teisel õhtul kõneles vend E. Korjus ja tema juhatusel esines Viladelvia koguduse junioride mando-

Piibletekid novembrikul.

Esra.		15. K. 9:16—27	
1. K.	7:11—23	16. N.	9:28—38
2. N.	8:15—23	17. R.	12:27—43
3. R.	8:24—36	18. L.	13:4—22
4. L.	9:1—15	Luuka.	
Neemia.		19. P.	14:1—14
5. P.	1:1—11	20. E.	14:15—24
6. E.	2:1—20	21. T.	14:26—35
7. T.	4:1—12	22. K.	15:1—10
8. K.	4:13—23	23. N.	15:11—32
9. N.	5:1—13	24. R.	16:1—8
10. R.	5:14—19	25. L.	16:9—18
11. L.	6:1—16	26. P.	16:19—31
12. P.	8:1—8	27. E.	17:1—10
13. E.	8:9—18	28. T.	17:11—19
14. T.	9:1—15	29. K.	17:20—37
		30. N.	18:1—14

Palveained.

- Novemb. 5. — Austraalia ja Uus-Meremaa.
 „ 12. — Eruolevad päästeohvitserid.
 „ 19. — Kõik haiged ja vaesed.
 „ 26. — Kõik, kellel mingisugune mõju oma kaasinimestele, kas sõnas või kirjas.

V. Muul kapten.

Laulgem Issandale auks!

1.

G - duur.

1. Võitlusse! Kostab me auline hüüd: Võitlusse kõik, Võitlusse kõik! Vapramad sõdurid ühtlasi nüüd, Võitlusse kõik, Võitlusse kõik! Edasi julgelt, kui ainult üks mees, Maailma võitkem, sest Issand käib ees. Lauluga sammume tules ja vees. Võitlusse kõik, Võitlusse kõik!

2. Kõrves ja palava päikese maal, Võitlusse kõik, Võitlusse kõik! Pakas- pöhljas ja lumede raal, Võitlusse kõik, Võitlusse kõik! Sõda on kuulud- tud kurjuse töö, Kuninga sõdurid, mõõgad neil vöö! Lehvivad läikivalt lahinguöö, Võitlusse kõik, Võitlusse kõik!

3. Tunde, mis kaovad, neid tarvita sa, Võitlusse kõik, Võitlusse kõik! Päästa ka hingi, kes pattude teel, Võitlusse kõik, Võitlusse kõik! Aeg mõõdub kiiresti sammudes nüüd. Täva- all varsti on kajamas hüüd, "Peig- mees ju tuleb!" siis kostab ka hüüd: "Võitluse lõpp, Võitluse lõpp."

4. Kuid selle päevani hüüame veel: Võitlusse kõik, Võitlusse kõik! Mehed ja naised, tööd rohkesti eel. Võitlusse kõik, Võitlusse kõik! Lõikust on küll, vähe töötajaid seal; Tööta miks sel- sate tungide peal. Väikesed ja suured, teil kõlab see hääl: Võitlusse kõik, Võitlusse kõik!

2.

G - duur.

1. Siis kui armastus meil ristist räägib ja päike taevast naeratab, Min- gen Soodomast, ja rõõmusaalist Alan- duses Isa ette langemine. Et palves valmistada end, Sa langend sügu, koh- tupeev on ligi. Sest ristil alla patud vü, küll varsti suuled sarvehääl.

Koor: Kus on su kuub, Sa Jeesuse pruut, Kus on su usk, kus armastus on jäänud? Kus on su lootus, võidujooks, Sest valva! — Jeesus tuleb pea.

2. Ara looda ainult enda peale, Me lootus — varsti hukub see. Kui meil kummardada ehajumal — Igavene kalli seisab tormides. Ei uhkus ega inimvõim Sind orjakkest ei või vab- tasta. Sest Päästja veri meie veri, Me ainus varjupaik ta rist.

3. Aita meid, oh Jeesus valmis olla Ja jääda ikka ustavaks. Meie pilk on koidutähe poole, Usaldades sinu kind- last töötust. Oh Jeesus Kristus, kind- lasti Sa oma karjale tood taavarjigi. Meid võta oma rahusse, Kui lõppenu- sim meie matk.

3.

B - duur.

1. Kindel paik minul Jeesuse Pääs- tearmees. Et patuga võidelda seal. Käi- me vabadustel, Saadan põgeneb eel. Hingi Päästjale võidame kõik.

Koor: Jah Päästja eest sa seisain vaid, Keski võitumööli- tormisid, Kus Jeesus viib, ma jäl- gin ka. Ta eest — jah seisain Päästja eest.

2. Meil on armastust patude, kadunu eest Ja sõdime patuga siin. Pääste- sõnumi hüüd Kostab kõigile nüüd, Et nad tunneks kui hea on ta arm.

3. Jeesus lepitab meid, suri ristil me eest Ja lunastab maailma süüd, Üles tõusis ta siis, elab praegugi veel, Päästab kõiki, kes temale truud.

4.

A - duur.

1. Vend, kuhu sa reisis, mul ütles. Jah vend, kuhu läheb su tee? Ja kuhu sa reisis, mu õde, Kas tormine, pime see tee? Me reisisime Kanani poole. Oh rõõm, mis seal ootamas meid. Seal teenime lõpmata Jeesust. Oh ütles, kas kohtan sind seal?

Koor: Oh ütles, kas näeme sind seal? Kui võitlused lõppe-

vad siin, Oh ütles, kas näeme sind seal?

2. Vend ütles, mis on sinu kohus?

Vend, ütles mis teha sul siin? Mis on sinu kohus, mu õde, Maailmas, kus häda ja piin? Me kohus on teenida Isa, Issa, armastus, lootus me eel. Ja sammuda Jeesuse jälgis Ning rännata taevasel teel.

3. Mu vend, jah seal meid kord näeme, Kui võitlused lõppenu siin. Seal ristil siis jäitame, õde, Me kohtame taevasel maal. Ei surmaoerg õudne seal pole, Sest võidud on juba meil ees. Seal teenime lõpmata Jeesust, Jah, kohtame, kohtame seal!

5.

G - duur.

1. Ma Kristust sõbraks võtsin ja temas leidsin kõik, Mille järele mu hing silin ihaldab. Ta on mu hingse lüü, kui omus lüü. Tema väe aases ma pul- talt hõitud saan. Ta pimeduses valgus ja aita raskustes, Ta abimees, vend, sõber saaja ka.

Koor: Tema lüüja all orus, Ta hele hoidutäh, Minu hingesut, ka eluvalgus ta.

2. Ta võttis minult koorma ja and- sis vabadust. Kõigis kiusatustes seis- sab minu eest. Tal usaldan ma kõike, Tal annan ära kõik. Tema väe sees ei karda kurja ma, Kui vaenlane mul ligi. Ta käit mul sirutab Ja armastu- ses ikka holab mind.

3. Ma usun, et ta ikka nüüd minu juurde jääb. Kui ma usun ikka — seda teed siin käin. Mul pole enam kartust, ta varjab pimedas, Temalt eluleiba alati ma saan. Mu Lunastajat varsti ma us sees näha saan. Elujõe kallastel seal teda näen.

6.

G - duur.

1. Kui on süda väsinud ja haige, Päästjale räägi, Päästjale räägi! Puh- dud rõõm ja hingerahu õige, Temale kõnele eest!

Koor: Päästjale räägi, Pääs- tjale räägi! Truimust sõbra ei leidä küll tõest. Ta sulle kingib jahutust ja troosti, Aitab sind võitluste sees.

2. Kui on silmad murepisarates, Päästjale räägi, Päästjale räägi! Patu-

Tema võib muuta kõik.

„Vaata, Jehoova käsi ei ole lühikeseks läinud, et ta ei jõuaks ärapäasta; ja tema kõrv ei ole raskeks saanud, et ta ei jõuaks kuulda.“

(Jes. 59:1).

Milised imelised töötuse- sõnad: „Jehoova käsivars ei ole lühikeseks läinud.“ See si- saldab õnnist lootust ka kõige sügavamale langenule. Issanda käsivars ei ole lühike, et ta ei võiks päästa sind, mu sõber, kes sa ehk vaatled oma elule kui nurjunule. Sest seal, kus sa oled, kui kaugel see ka oleks Jumala juurest, võib Issanda käsivars ulatuda sinuni päästmise ja igaviku lootuse- ga. Mu sõber, kes sa ehk oled juba lakanud lootmast, et kord võiksid koguneda iga- vesti lunastutega, veregaoeste- tud hulga, taevakõrgusis — sulle päästab Jumala töötuse- sõna tähena ja räägib, et ka sul on võimalik Jumala armu ja armastuse läbi saada tõste- tud tema ausse.

Lugesin kord ajalehes me- hest, kes kukkus jõkke ja sattus veekeerisesse, ent sai ime- kombel päästetud. Lehe mõte oli, et mees päästeti ärasele- tamatul viisil kindlast sur- mast. Kas oli see siis tõesti se- letamat? Kas meie ei või näha Issanda käsivart välja- sirutatud mehe abiks ja pääs- tamiseks?

Kui palju on neid, kes eksiv- ad elust ja satuvad patu, sil- mapealvust väljapääsematu, voolukeerisesse! Ent, kiidetud oolu Jumal, Issand võib pääs- ta, sest tema käsivars ei ole mitte lühenenud. Ta võib ulat- da ka inimeseni, kes — inimlikult vaadatult — on õn- netuimas asendis.

Inimlik jõud on nii nõrk, et sellest ei jätku viletsuse ras- ketel tundidel, sellepärast peaks ka olema meile kõigile selge, et meie eneste jõus ei suuda midagi. Kuid Issanda jõus võime kõik. Haarakem, Issanda nimel, kinni Jumala tõotustest seni kui kestab armupäev, seni kui tema käsi on väljasirutatud igale patu- sele. Issanda käsi võib juhtida sind taevase kuldsete pärli- värvateni, Issanda käsi võib juhtida sind selle kaudu uude maailma, kus sul pole enam kunagi tarvis langeda.

Loeme edasi piiblisalmis: „Ja tema kõrv ei ole raskeks saanud, et ta ei jõuaks kuulda.“ Issand kuuleb meid. Hallehu- ja! Milline auline usukinnitus pole see kui kogeme, et ta kuuleb meie palveid, meie hüü- deid, meie ohkamisi — kui need tulevad ausast südamest. Ta kõrvad ei ole suletud. Kui palju on neid, kes meeltheites oma pattude pärast tahaksid hüüda: „Issand, võta minu elu! Puhasta mind kõigest mu pattust!“ Ent nad ei või seda, sest nad arvavad, et nende patukoorem on liiga suur takistus.

Oled sina, mu armas sõber, üks neist, tahaksin Issanda nimel öelda sulle: Otsi alan- duses ühendust Jumalaga, kes laseb end leida ja kes kuuleb su palvet, kuigi see oleks kõige lihtsam. Issand ei vaata sõna- de rohkusele, vaid ta vaatab tõsidusele, ja ta tahab kohata sinuga, ta tahab ja võib pääs- ta, sind, ta teeb su õnnelikuks ja kindlaks, vaatamata igale läbikatsumisele, millega koh- tad, ja vaatamata kõigele rah- hutusele ja hädale sinu ümber. Tema käsi võib muuta kõik.

3. Kui ka kurbus elutaevast katab, Päästjale räägi, Päästjale räägi! Us- ku, lootust varju alla matab, Temale kõnele eest.

haavad hinges sügavam, Temale kõ- nele eest.

4. Kui ka vahest tunned surma- hirmu, Päästjale räägi, Päästjale räägi! Ehk kui ootad Jeesust juba ammu, Temale kõnele eest.

7.

G - duur.

Päästja armust me laulame veel. Tema armust, mis iial ei kao. Talle verest, mis valati kord, Kuni taevast me kiidame kõik.

Koor: Jah ma tean, Päästjal võit, Lumivalgeks ta veri meid teeb, Jah ma tean, võidame, Kui me võitleme Kuninga eest.

2. Saavad päästmist ja puhastust kõik, Pestes end eulialike vees. Seal saab vabaks ja rõõmuga võib Olla veres halb maailma ees.

3. Nõnda lippude lehvides jääb Meie hüüdsõna „Pühitus“ nüüd, Kuni krooni kord saame ta käest, Näeme Kuningat säravas aus.

8.

A - duur.

1. Südameid maailmal tarvis, puhast- tud südameid, Kes on oma minast lahti, pühast Vaimust juhitud. Süda- meid, kes seisavad julgelt, kuigi võit- luse raske on Ja kes kõike teha püü- vad, ainult oma Päästja kuus.

Koor: Südameid, kes lippu tõstvad Raskemates võitlustes, Kes ka surma liivad julgelt Päästja järele kõneldes.

2. Südamed, kes seisavad julgelt, kuigi teised langevad. Südameid, kes kaasa tundvad neile, kes on vaevatud. Südameid, kes armastavad, ennast Ära salates, Ja kes kõigeks öelda võivad: Sündku sinu tahtmine.

3. Südameid, kes kõike teevad lan- senute päästmiseks. Leigetel ei ole paika lipu alla jäämiseks. Südameid, kes valmis andma viimast veretä- kest, Raskusi kõik julgelt kandma, nii kui Jeesus teinud tõest.

Keegi on öelnud: „Suurim sõna on Jumal, Sügavaim sõna on hing. Pikim sõna on igavik. Kõrgeim sõna on aeg. Lõplim sõna on praegu. Pimedaim sõna on patt. Madalaim sõna on sa- lalik meel. Laleim sõna on tõde. Tugevaim sõna on õigus. Õrneim sõna on armastus. Ma- hedaim sõna on kodu. Arm- saim sõna on ema.“

Tõeraamat.

Keegi prantsuse rooma-ka- toliiklane sai kord ühe piibli. Ta luges seda, ja kui ta ei ol- nud veel jõudnud kuigi kau- gele oma lugemise, ta ütles oma naisele: „Kui see raamat on tõde, siis meie läheme huk- ka.“ Aga ta luges edasi ja üt- les: „Kui see raamat on tõde, võime saada päästetud.“ Ja varsti selle järele said nad mõlemad päästetud.

„Sinu sõna on tõde.“ (Joh. 17:17).

„SOJAHUUD“ ilmub 1 kord kuus. Tellimise hind postiga aastas 1 kr. 25 s., ½ a. 70 s. Üksiknumber 10 s.

Ilmumisaeg 30. oktoobril 1939. a. Vastutav toimetaja: kapteer L. Luther. Väljaandja: Pääst. Armee.